



ар., затягненый въ банку гипотечномъ для сплата директорови тогожь банку, а заранѣе властителеви Бродовъ, п. М. Ляварусови, вартости пропинації, котру нѣбы то купило мѣсто отъ того властителя. Рѣвночасно сказали мы, що пропинація та єсть доси ще рѣчею спорною мѣжъ горожанами мѣста и дворомъ и що оцѣненіе ви вартости на 105.000 зр. есть що найменше десять разовъ за величие, бо пропинація, навѣть коли бы була и безспорною власностею п. Ляваруса, не вартує теперъ и 10.000 зр. Однакожъ пануюча въ Бродахъ жидовска клика поквапилася за таку солону цѣну купити ту пропинацію отъ п. Ляваруса и сейчасъ по заключеню контракту купна п. Ляварусъ поквапився на довгъ мѣста Бродовъ подняти въ банку гипотечного цѣлу суму 105.000 зр., котра теперъ, при банкротствѣ мѣста, грозить причинити банкови гипотечному велику страту. Въ такомъ критичномъ положеню що чинять п. Ляварусъ и пануючий въ Бродахъ жидки? Ото подаютъ до банку краевого о пожичку 200.000 зр., нѣбы то для "урегулёвання довговъ мѣста Бродовъ", а на дѣль для сплаты банкови гипотечному тои сумы, котру взявъ въ его касы п. Ляварусъ и для цѣлковитого запогребеня его нечистой пропинаційной справки.

Кажемо „нечистои“, и кажемо се не безъ подставы. Уже сама сквалность, съ якою ти панове ради бы необскубани вымотатися зъ тои исторіи, обскубавши до чиста цѣле, до недавна ще найбогатше въ Галичинѣ мѣсто, показауе, що совѣсть у нихъ не мусить бути чиста. Документныи доказы тои нечистоты напечатаны въ чч. 9 и 16 сего рѣчнои „Gazety Na-  
godow-ой становлять самыи по собѣ такъ цѣкавый причинокъ до исторіи нашихъ мѣскихъ отношень, що читателъ чайже не возьмуть намъ за зле, коли перескажемо своими словами содержанье документовъ, а властиво исторію бродской пропинаціи въ послѣдныхъ 40 лѣтахъ.

Ще въ XVI стол. надали польскій королѣ  
численными привилеями мешканцамъ мѣста  
Бродвъ право робленя и продажѣ горячихъ  
напоѣвъ, и привилѣвъ тѣ кѣлька разовъ були  
потверджувавиі такожъ австрійскимъ прави-  
тельствомъ. Але, якъ звѣстно, въ початкахъ  
**XIX** стол. шляхта польска, а взглядно власти-  
телѣ бѣльшихъ посѣлостей почали *via facti*  
присвоювати себѣ всюды право пропинаціи. То  
само сталося и въ Бродахъ, где дѣдичѣ силу-  
валися отобрati мѣщанамъ те право. Споры  
о пропинацію почалися тамъ ще 1830 р., коли  
декретомъ бувшої надворної канцеляріи въ д.  
11 серпня 1830 бтослано обѣ спорячї еторонь  
на дорогу права. Процесъ о пропинацію брод-  
ску, одинъ въ найцѣкавѣйшихъ того рода про-  
цесовъ, тягнеся отъ того часу ще й доси, т. въ  
круглыхъ 54 роки, а до полагодженя его ще  
далеко. Провизорично зоставъ бнъ полагодже-  
ный декретомъ надв. канцеляріи въ д. З вересня  
1840 р. въ такій способъ, щоби до остато-  
чного полагодженя тої справы на дорогѣ су-  
довї — право пропинаціи бродской подѣлти  
по рбнїй части мѣжъ дворомъ а мѣстомъ, а  
то въ той способъ: за рбвно мѣсто якъ и дворт  
мають право установлювати и держати по 80  
шинкарївъ. Шинкарѣ дворскї валежнї бу-  
дуть отъ двора и мають виконувати прави-  
шинкованя на пôдставѣ угоды съ дворомъ за-  
ключеної; шинкарѣ мѣскї мають бути отъ  
двора зовсїмъ незалежнї и виконувати шин-  
кованье только за попередњимъ одержаньемъ  
лиценції отъ властей поліцїйныхъ; власти-  
тель пропинаціи не має до нихъ нѣякого пра-  
ва, и вольно имъ спроваджувати напоѣ, отки-  
схочутъ. Припись того декрету надв. канце-  
ляріи, кѣлька разовъ опосля затверджуваний

одну золоту и двѣ срѣбнѣ медаль. На парижскомъ международномъ географическомъ конгресѣ въ 1875 году Чубинскому дано медаль 2-го ранга. Въ правничихъ праць покойника изданы мае свою вагу „Очеркъ юридическихъ обычаевъ Малороссіи“. Смѣло можно сказать, что коли бѣ лиха доля не скрутила ще въ молодыхъ лѣтахъ Чубинского, — въ него бы выйшовъ ученый европейскій, бо природа щедрою рукою надѣлила его и разумомъ и живостью и инчимъ добромъ, потребнымъ честному ученому.

Не заборонила природа Чубинському і въ поетичному дарѣ: перші його поезії друкувалися въ „Основѣ“ (онъ подписувавъ ихъ „Павлусъ“), а въ 1871 роцѣ свои невеличкі поетичні творы онъ выдавъ особною книжечкою підъ назвою „Сопѣлка“.

жечкою подъ назвою „Сопѣлка”.  
Тяжкій жаль, щира скорбь, що така велика сила була зломана и утеряна, не давши Українѣ того, що мусѣла бы дати при інчѣ умовахъ и обставинахъ... Свѣжа ще могила — не дав менѣ выречи критичный оглядъ друкованыхъ праць Чубиньскаго. Я подамъ читателямъ одинъ стишокъ Чубиньскаго, де въ подъ его власного пера вылилось его житє. Ось йнтъ:

До моя Катрусе.

Ще не багато лѣтъ проживъ,  
А вже сивѣе чорный волосъ;  
Ще не дождавъ своихъ я живъ,  
Ще не жовтѣа колосъ.

рескриптами министеріальними, тривавъ аж до кінця 1881 року.

Цѣкаво глянути, якъ выглядала бродська пропинація въ тыхъ часахъ, підъ дѣланьемъ сего, хочъ въ засадѣ справедливого, але въ приноровленю до пропинації дуже дивоглядного декрету. Влаєтителемъ доминії Бродівъ цѣлого бродського ключа въ 1840-ыхъ рокахъ бувъ п. Молодецкій, котрого головне старання здавсь було — одержаний въ спадку величезна добра якъ найскорше промотати. Що въ томъ дѣлѣ дуже ему були помочній рѣжній жидки факторы, се розумѣвся само собою. Але жидкамъ сего було за мало; они прецѣ тогді вже верховодили въ Брадахъ и постаралися право пропинації, котре чинивъ собѣ п. Молодецкій въ Брадахъ, зробити зовсѣмъ илюстрічнимъ. Мѣщане й справдѣ держали отъ себе 80 шинковъ, котрій, не звязаний нѣjakими умовами анѣ цловыми границями, не тольки робили добрій интересы, але до-разу підкопали дворскихъ шинкарівъ. П. Молодецкій, щобъ не зрѣкатися фактично свого спорного права державъ безъ взгляду на доходъ, а неразъ на вѣть съ стратами, всего только 4 шинки въ Брадахъ замѣсто 80, якій мавъ бы бувъ право держати. Правда, неразъ онъ порывався завдити и больше шинковъ, н. пр. 20, 30 а

хочь 10, але они нѣколи не могли довго держатися. Жидки бродскій змовившия, лавоки стояли противъ двора, не допускали нѣкои бути шинкаремъ въ дворскихъ шинкахъ, бѣгали отъ тыхъ шинковъ людей, а неразнавѣть силою нападали на дворскій шинк розганяющи людей и ломлячи, що попало. Такимъ способомъ пропинація п. Молодецко въ Бродахъ була чисто призрачна и въ налѣпшомъ разѣ могла нести ему 500—600 зѣрочно, — тай то ще приходилось дворови давати своимъ шинкарямъ рбжнї приватнї улекшеня та користи, якъ н. пр. безплатнї хату, паливо и т. д. Якъ отже бачимо, самі жиды бродскій систематично довели до того що дворске право пропинації въ Бродахъ навѣть коли бъ було признане судомъ въ той самой мѣрѣ, якъ провизоричнымъ декретомъ надв. канцеляріи въ р. 1840., варто бути нѣякъ не бѣльше отъ 10.000 зр. Дуже добравшися п. Молодецкій и неразѣ старався дзвести съ мѣстомъ до угоды: хотѣвъ продати своє право за 15, потомъ за 10 а то й 8 тысячи зре, але жидки не хотѣли, надѣючись, що своимъ хитрымъ способомъ доведуть Молодецкого цѣлковитої резигнації въ того права.

Мъжъ тымъ сталося инакше. П. Молдецкій, сповнивши свою шляхетну мисію розтраты добръ, вайшовъ зъ сцены, а Брод перейшли въ руки жидовъ — Ляваруса сполки. Теперь дѣло пошло инакше. Жидовъ клика, тягнуча одну руку съ Ляварусомъ опанувала бродску раду мъску. Пропинація приносила Ляварусови нѣякого доходу, противно, непевный процесь о право пропинційне вымагавъ коштovъ, — чи не лѣпше кнутъ разомъ два грибы въ борщъ, продавъ право пропинаціи и вымотатися ще съ скомъ изъ невыгодного положен? А ту приданой консталяціи въ радѣ мъской личилася якъ найкрасша способность — продакота въ мѣшку за готовый грошъ. И п. Лярусь продавъ!

Въ р. 1881 рада мѣска въ Бродахъ въбрала и уповномочила 5 своихъ членовъ (мѣжъ ними лишь двохъ жидовъ) до заключеня контракту купна пропинаціи съ п. Лязарусомъ и спольниками во Львовѣ. Контракт мавъ стати на тѣмъ, що громада мѣста Бродовъ купує у п. Лязаруса и сполки за 105.00 зр. право пропинаціи въ Бродахъ, такъ якъ

Я въ свѣтѣ щиро працювавъ,  
Я сѣявъ те, що Богъ пославъ  
  
Багато горкихъ слѣзъ проливъ  
И горя я дознавъ чи мало,  
Людей и правду я любивъ,  
- За те мене и зневажали, —  
И молодй лѣта свои

Я скоротавъ на чужинѣ,  
Теперь съ тобою отдыхаю,  
Теперь прийшла моя весна,  
Я мовь по смерти оживаю  
И ты мовь збронька ясна  
Менѣ присвѣчешь : съ тобою

Свѣти жь менѣ, поки я бачу,  
Поки до працѣ я берусь, —  
Я марне працѣ не потрачу  
И живъ своихъ таки дождусь:  
Зберу, що съявъ, и веселый

Пойду на вѣчную оселю...  
Не такъ сталося! Не довелося стражда-  
деви навѣтъ навѣщатися свою семьею,  
ждати жнивъ" у свой семѣвъ; недугъ лиши-  
его и сего щастя! Въ отей тяжкѣй лѣта (о  
1879 р.) его „Катруся“ (дружина) справа-  
стала ему „ясною зорею“, котра „не заходи-  
дя него, не отходила отъ его ложка болѣе  
до остатнаго часу... Только жѣноче, широ-  
бяче серце способне вынести пятилѣтній  
глядъ биля постелѣ безнадѣйно недужаго!...

Миръ тобъ, брате ! Спочивай тамъ, де  
досягне тебе нѣякій доносъ, нѣяка клевета  
душепродавцъ !

коли бъ п. Ляварусъ справдѣ мавъ те право, неоспориме и цѣле. Контрактъ справдѣ заключено въ присутности ц. к. нотаря Вольского, и п. Ляварусъ сей часъ взявъ собѣ въ банку гипотечного, котрого есть директоромъ, 105.000 зр. на довгъ мѣста Бродовъ.

Теперь, коли на Броды прійшовъ крахъ и банкови гипотечному захотѣлось мати сплаченый свой довгъ, п. Ляварусъ штуркнувъ своихъ бродскихъ союзниковъ, щобъ якъ найскорше пожичили 200.000 зр. въ банку краевого и покрыли ними довгъ въ банку гипотечномъ, т. е. властиво щобъ покрыли ними и свои грѣшки. О колько знаємо, банкъ краевый доси не давъ зловитися на ту половину и п. Ляварусъ мусѣвъ стратити надѣю — такъ гладко и дешево вымотатися въ тои замотаной справы.

# Переглядъ часописей.

(Кара за чары въ Тираспольскому уездѣ и  
безкарній чары въ Галичинѣ. II. Тшесецкій антире-  
волюціонеръ и Кн. Сапега революціонеръ.)

Чары тай чары по свѣтѣ! Всякій дива окружаютъ насъ, мы глядимо на нихъ що день и такъ уже привыкли до нихъ, що починаемо и не вважати ихъ за дива. А прецѣ досыть только приглянутия имъ близше, щобъ переконатися, щѣ на око зовсѣмъ звычайны факты носять на себѣ всѣ прикметы фактovъ „преестественныхъ“ т. е. походять не знати отки и змагаютъ не знать до чого.

Якъ разъ передъ вчера въ нашомъ „Етнографичномъ Кружку“ велася досыть оживленій дебата надъ чарами и чаровницями, а вчерашній „Одесскій Вѣстникъ“, немовъ чаредѣйскимъ способомъ прислухавшия ўй, забирає и отъ себѣ голосъ и подае яко причинокъ до тои дебатій страшный и потрясаючій фактъ — кары за ча-ры. „Въ селѣ Слободзеяхъ, тираспольского уѣзда

ры. „Въ сель Слободзяяхъ, Тираспольского уѣзда Херсонской губерніи, оженившись цыганъ Галиль съ молодою цыганкою Марфою. Отъ самого весѣлая черезъ цѣлый рокъ завважали сусѣды, что родину Галиль въ якось дивно обходится съ невѣсткою. Еи держали майже подъ ключемъ, нѣкуды не выпускали саму, а коли она и. пр. выходила по воду, то за нею якъ вартовой йшли два цыганчука дверь. Такъ то тяглося ажъ до осени 1882 року. Дня 21 жовтня вечеромъ почули сусѣди страшный крикъ изъ хаты Галиль въ и прибѣгши туды, застали дверь замкненій. Розломали дверь и тогда ихъ очемъ представився страшный видъ. До стовна на земли була привязана Марфа; свекоръ еи Тимофѣй отрѣзавъ ѿ ножицями одно ухо а друге надтявъ, — оттакъ засвѣтивъ свѣжку и подпаливъ нею волосье на головѣ Марфы подтыкающи поломаны свѣжки ажъ подъ самій оченещасливоз. Мужъ Марфы Андрѣй Галиль тымъ часомъ кусавъ зубами жѣнку въ лице и выплюниувавъ откушений кусники тѣла, а свекруха билъ еи кулаками. Слѣдство карне выдано лишь старому Тимофѣеви Галилеви. На допросѣ онъ скончавъ, что Марфа чаровница, что кидала въ страву пѣрье и волосье, щобъ причинити своему мужу придобачку (падучу болѣзнь). Познѣйше онъ говоривъ, что не тягнить нѣчого, бо доставъ буде помѣшанье разуму, — а коли лѣкарь сконстатували, что онъ зевсѣмъ здоровъ, то сказавъ, что Марфу карали за невѣрность. Судіи присягли въ Тирасполи признали его виннымъ и судъ засудивъ его съ облекшеньемъ кары на 10 мѣсяцівъ до арештантскихъ ротъ.“

Такъ розказує „Одесскій Вѣстникъ“ о ка-  
надъ чаровницею и карѣ надъ еи карателемъ. П-  
подобній чары, якъ робила бѣдна циганка Марф-  
именно метанье волося и всякого смѣтя, а навѣ-  
плюванье въ кашу, роблятся не толькo въ Сл-  
бодзеяхъ, але и въ многихъ іншихъ мѣсцяхъ  
уходятъ зовоѣмъ безкарно, сего, здаесь и док-  
зувати не треба. Адже жъ львовска рада мѣс-  
ось уже колька лѣтъ безкарно плюе въ кашу  
Русинамъ съ рускою школою, — и кто ѿй за-  
шо зробить? А патры Змартвыхвостапцъ, хиба  
они не навмысно поселилися во Львовѣ въ т-  
цѣли, щобъ систематично кидати Русинамъ въ  
лоски и пѣрье и всякую нечисть въ страву, —  
прецѣ жъ Русини не то що не выкусили им-  
ще й кусника мяса зъ лица, але противно, ст-  
влять по радахъ повѣтовыхъ внески о спомаг-  
нье тыхъ „волшебниковъ“. Та ба, навѣть на-  
власній братя-Русини починаютъ пускатися  
ту саму дорогу и починаютъ досыпти до и-  
нихъ стравъ такї чужоземнї, заальпейскї и з-  
горскї (vulgo ультрамонтанскї) изгредіенцї  
котрї дуже легко могутъ набавити нась неул-  
чимои придобачки, котра бы кидала нась на-  
подъ стопы рожныхъ — несвятощег. Коли бъ  
нась Русиновъ збралась колись родинна ра-  
для суду надъ тими нашими домашними чар-

жадный, подавъ бы свой немъродайный голову за тымъ, щобъ отрѣзати имъ ухо — "най маючи знакъ".

Порѣвно съ чарами занимають умы сучасныхъ людей два ишѣ, въ своямъ родѣ такоже, чародѣйскій слова: „революція и реакція“. Що лѣпше, соль чи перець? — те саме пытали можно бы приложити й до тыхъ двохъ острыхъ ингредіенцій всесвѣтной исторіи. Конечно, прі доброй стравѣ и одно и друге добрѣ, а неравніе навѣть потрѣбне. Але дѣдичъ Дынова, п. Тшескій, „szlachcic z dziada pradziada“, думас очевидно инакше. Все фурда, а пропинація грунту И отъ п. Тшескій для того своего идеалу бровольно вербується въ ряды анти-революціонеровъ и — пише доносъ на кс. Крушку, который має отводити народъ дыновскій отъ пянства и пропинаціи. Чи кс. Крушка бувъ справдѣ червонецъ революціонеръ, чи може въ якой іншої цѣлі казавъ дыновскому хлонамъ носити окремого сону шапки, сего мы не знаємо, — але досыпного, что, якъ пише познанський „Ogiedowski“ спраша скончилася. Часть рекурсу против засуду староства минувъ, и хоть кс. Крушку Галичины не выкинуть, то про то п. Тшескій такого небезпечного чоловѣка до Дынова не постить. „Тамъ буде царемъ п. Тшескій, а жидъ шинкарь его министромъ скарбу и просвѣты, будутъ людей разгрѣвати и розиоювати, а пану Тшескій му за те зносити грошъ. А оттакъ такой Тшескій будутъ выбраны на пословъ и почнутъ въ соймѣ декламувати „z szlachtą polską polski lud“, будуть выголошувати довгій бесѣды „о обовязкахъ старшої братії надъ молодшою“, т. е. надъ хлоюмъ дальше о просвѣтѣ того жъ хлона, — такой Тшескій будутъ „посвящатися“ для народа такъ довго, якъ довго той народъ спокойно пивши жида, а жида зноситъ имъ народний грошъ! чо буде опосля?“

Якъ коли бъ на перекоръ и. Тшесецкомъ ишій панъ польскій, знаный въ широкихъ лицкихъ кругахъ подъ назвою „червоного князя“ задумавъ передъ кольканайцятьма днями забытия въ революціонера, хочь бы такимъ, впрочемъ нѣкому нешкодливымъ способомъ, що въ банкетѣ въ двайцяту першу рѣчицу повстанія 1863-го року пивъ „вѣчную память“ повѣщихъ и пострѣлянныхъ революціонеровъ. І щось значитъ! „Sztandar polski“ дає зъ го поводу цѣкаву характеристику „червоного князя“, котрою мы дѣлимся съ читателями. „Въ поспѣднихъ 21 лѣтахъ кадтой бувавъ и буває часами страшно червоны. Але то ему нѣчого не перепиняє часомъ въ мі потребы запановувати надъ своїмъ огнемъ въ бѣленькимъ якъ крейда або й сѣримъ, якъ поры и часу. Коли есть бѣлый або сѣрый, представляє даже добрий барометръ, що вѣщ погоду въ его сферахъ и свободу всякихъ альвыхъ“ т. е. спекуляційныхъ руховъ: въ пору високо стоять акції „organicznej rгасу“ просперують „чоловѣколюбнї“ банки. Але сколько яка-небудь хмарка покажеся на видокругу политичномъ, то князь сей часъ червовѣ, — чимъ хмара робится чорнѣйшою, проносится грохотъ громовъ и ряхкотъ блискавиць, — то княже лицо стаєсь що-разъ червонѣйше — до кровавого кармазину“. „Sztandar“ отже того факту, що „червоний князь“ въ теперій хвили бавиться въ „червоного“, выводить, що „coś się swięci“, що щось приготовується то чѣмъ многи люди знають а нѣкто голосно говорить. Мы свого часу натякали о тихъ „тихъ хмарахъ“, и ширше о нихъ розводили

# ПЕРЕГАДЫТЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

## Австрійско-Угорська Монархія.

(Въ палатѣ послѣдѣ угорскаго сойму) рождалася днія 31 и. с. сѣчня дебата надъ пади палаты пановъ въ спрѣвѣ мѣшаныхъ супружества. Президентъ кабинету Тисса предложивъ и королю умотивувавъ звѣстне свое внесеніе, посля второго предложеніе закона о мѣшаныхъ супружествахъ мало бѣ бути взяте зъ дневного періода. Надъ сею справою велася зъ початку досы спокойно дискусія, опосля зачала она щоразъ острюватись и ставатись интереснѣйшою, а кончи прибрала такій тонъ, съ якимъ рѣдко случаемося въ парламентарныхъ корпораціяхъ. Бравъ голосъ антисемитъ Источи, который своей бесѣдѣ звернулся противъ оторонницъ либеральному и скрайнѣй лѣвицѣ, и заявляе, что залѣкъ парламентъ не занявъ яснаго становиша въ питанію жидовскому, то народъ самъ буде сѣть его порѣшити. Не пощадивъ бесѣдника кожъ и сторонницва Кошута, которому закинуто убралося въ антисемитску лѣвицу шкору.

рука въ руку съ жидами. Пос. Гофманъ зъ сторонництва прихильного правительству попирае вънешнѣ Тисы, а Германъ зъ сторонництва скрайнай лѣвицѣ робитъ правительству замѣтъ, что оно забирается теперь до отвороту, хочь традиційной политії Тисы належитъ завидчи тѣперь ситуацію. Бесѣдникъ стае въ оборонѣ аристократіи противъ напастей прасы и кончить сердѣ оплескѣ палаты завѣзваніемъ до жицѣвъ, щобы выступили, заявили артикулы свои вѣры и подобно другимъ вѣроисповѣданіямъ скликали соборъ. Після Германа забравъ слово Августъ Пульскій. Онъ выступилъ противъ Источному и Германову и доказуе, что цытанье жицѣвоке не существуете. Бесѣдникъ не похвалие однакожъ тажко и тактики правительства въ той справѣ и жадае предложенія о супружествахъ цивильныхъ. Зголосившись опсѧ до слова Силягій критикуе становище министра Павлера, а при тѣмъ выступае даже остро противъ президента министровъ Тисы. Тиса — говоривъ Силягій — хотѣть бы всяку справу, которая ему не на руку, отсунуть на бокъ и зовѣсь не дѣлать о репутацію мужа стану, бо его цѣлое есть задержаніе своего портфеля. Вчера було ему предложеніе потребне, нынѣ же его не потребне, черезъ тѣ бѣзъ старатъ право бути проводникомъ партії. Коли на концепціи подѣйся Тиса, щобы отповать на замѣты попереднѣхъ бесѣдниковъ, далиши чуги зъ стороны лѣвицѣ грѣмкіи протесты, а въ сали зробиша замѣщанье, такъ що Тиса донерва по колькохъ минутахъ прішовъ до слова. Бесѣду Тисы перерывала часто опозиція, а коли министръ переставъ говорити, принялъ его свистомъ и шумомъ, который заглушивъ оплески сторонництва прихильного правительства.

(Клубъ аграрный). Звѣстна була Линбахера и Фукса, которую они порозызали до членовъ маже всѣхъ клубовъ правящій, отнесла усѣхъ о столько, що дотеперь приступило вже до аграрного клубу 15 послѣдов., що належать въ частіи до центрумъ, а въ частіи до праваго центрумъ. Клубъ аграрный разпознавъ вже свои нарады а по. Линбахеръ зазначивъ на зборахъ его ставише до другихъ парламентарныхъ клубовъ. Пытанье се порѣшивъ основатель нового клубу такъ, що его ухвалы нѣкого не вяжуть и що кождый зъ его членовъ має свободну руку поддатися на случаі колизіи ухваламъ свого політичнаго або національнаго клубу. Линбахеръ не жадавъ для того формальновъ организаціи клубу аграрного після образца клубовъ політичнаго або національныхъ, и не вносивъ наѣтъ на выборъ предсѣдателя а застэрѣгъ себѣ лишь запрошувати членовъ для нарады, наколи бы знайшовся отпovѣдній предметъ. Органы ческіи, подаючи о тойъ оправодаваніе, заключають, що акція Линбахера направлена на то, щобы ослабити клубы правящій.

(Въ дальшѣй дискусіи надъ внесенiemъ дра Гербста) забравъ на вѣчнѣомъ засѣданію ради державної зъ днія 31 січня министръ оправодаваніи дръ бар. Пражакъ. Министръ заявляе, що для належного оцѣненія розпорядженія, противъ которога вимѣрене внесеніе Гербста треба пригадати и порвѣнти желанія меморіалу ческіхъ пословъ, якъ и контреморіалу пословъ нѣмецкихъ. Що за министерства Штремаера видано розпорядженіе, після которога въ Чехахъ можна було вносити поданіе въ обохъ языкахъ, и они мусѣли бути заладженій въ тойъ языцѣ, въ якому въ вищено. Министръ доказуе, що розпорядженіе языкове отпovѣдає духови законовъ, а се мусить признати и спроводаваніе меншості комисії. Знанье обохъ языковъ много значить для удержанія мира. Мимо розпорядженія языкового много урядниківъ авансує, хочь не знаютъ ческого языка; правительство узгладливъ заслуги урядниківъ, але и числится такожъ съ потребами населенія. Правительство не може згодитися на подѣль Чехъ, а проектъ такого подѣлу есть лишь ередствомъ агитаційнимъ, прямуючимъ до того, щобы удержувати невдоволеніе въ краю. — Пос. Куси нависаючи до дебати о языцѣ державномъ полемизує съ Линбахеромъ и доказує, що бѣзъ суду належитъ конечно жадати знанія ческого мовы. Чехи не налякаются нѣкими нѣякои препреїи и не возьмутъ назадъ своихъ нароковъ. Опосля говорили ще: пос. Веберъ за, и пос. Гевера противъ внесенія Гербста, а оттакъ выбрано генеральными бесѣдниками Гербста и Трояна. Дебати окончилася днія 1. и. с. лютого, якъ можна було предвидѣти откіненіемъ внесенія Гербста. Переходъ до дневнога порядку ухвалено 175 голосами противъ 161. За внесеніемъ Гербста голосувала комрѣ лѣвицѣ такожъ часть клубу Коронинѣ, а межи прочими отдали такожъ свои голосы члены сего клубу посли Ковальскій и Кулаковскій. Пос. Озаркевичъ голосувавъ съ праицею противъ внесенія.

## ЗАГРАНИЦІЯ.

**Сербія.** Не такъ то ще дуже давніи часы, коли Сербія стогнала підъ ярмою турецкимъ, а теперъ коли бы йї найкрасче прощевати и развивати власні люде накладають на ю нове ярмо тымъ тажже, бо походачъ зъ руки си власныхъ синівъ. Тяжко стае на свѣтѣ! Реакція не то що смѣлимъ крокомъ починае чимъ разъ скорше поступати въ середнї Европѣ, але наѣтъ и въ такихъ славянскихъ, и съ чистѣ славянскимъ устроемъ державахъ якъ Сербія починавъ впроваджувати чужї варварскї порядки и все буцѣмъ то для добра народу, буцѣмъ то зъ великимъ любви для него. Та не мала то любовь, бо така, що такъ сильно пригортає до груди, поки не задушить! Видко, що передовій люде въ Сербія не дурно єздили въ гостину до Нѣмція, великого учителя, бо вже и выучилися, якъ по своему вкла-

дати дитинѣ, що домагається юсти, розворку мѣжъ зубы, щобъ ю крику вѣкто не почувъ. Мы доносили вже, щоколо 6 с. м. мають отбутися выборы до новога скунштина и якъ относится до нихъ правительство а якъ сербскї народъ. Теперъ читаемо въ "Nordd. Allg. Ztg.", що сербское правительство приготовує нови законы, котрѣ має предложить скунштина. Побочъ бюджету и реформы податковою хоче правительство предложити новый законъ, относиться до змѣни политичнога управы. Право се має обмежити громадску самоуправу и отдать впливъ и надѣбрь надъ громадами правительству, котрѣ оно доси зовѣть не мало. Дальше має змѣнитися право прасове установлениe сторонництвомъ поступовцѣвъ а має завестися об'єктивне поступованіе черезъ конфискату газету остереженіе и застановленіе выдавництва. Крѣмъ того мають дуже значно збольшити кары за прасову провину. Рѣночно здумало министерство старатися о то, щобы скунштина надала єму право зносити всяки товариства и зборы, такъ щобы лишь министерство має будучностъ право дозволити завязувати товариства и скликувати зборы и то, якъ понятно лашь такї, які єму до вподобы. Видко, що министерство Кристича добре заходить коло новихъ выборовъ, коли вже пылъ лагодить такі законы и має надѣю, що нова скунштина ихъ прійме.

**Франція.** Въ французкомъ парламентѣ ведеся теперъ дуже важна дебати надъ економичнѣмъ положенiemъ народу и хочь не деведе певно до позитивныхъ результатовъ, то однакожъ позиція не одну доси тему справы и приспорить немало интересовнаго матеріалу. Особливо бесѣда предсѣдателя министровъ Феррого доказує, що французское правительство не обмежається лиши на пустыхъ фразахъ, але старається споднити положеніе въ краю въ его всякихъ подробностяхъ. Ёнъ доказує, що всяка соціальна змѣна може лише наступити при участі, и за ініціативою кожної одиницѣ и симъ рѣжнитися погляди французского министра якъ наїскривайше, отъ такї званого державного соціалізму кн. Бисмарка. Дальше доказує Ферри въ своїй бесѣдѣ, що держава не повинна заховуватися пасивно спиратори положенія робочихъ класть, але она не може розвязати соціального пытана, лишь може его спомагати науково и свободами. Таа думка, каже Ферри дальше, що держава покликана до обмежуванія економичнїй дѣяльности и до розвиванія соціальнихъ пытана, згубила 1848 въ французкому републіку. — Въ подобній способъ говоривъ Ферри дальше, а по нѣмъ ставъ знову говорити Клемансо, котрій хочь радикально, то однакожъ не менше об'єктивно выступае въ справѣ бюджету и высокихъ податковъ. Дебати ведутся ще дальше.

**Італія.** Касаційний трибуналъ въ Римѣ розрѣшивъ 29. січня немало змѣючай спрѣвѣтію съ правителіствомъ о недвіжимій добра конгрегації de propaganda fide виносити около 10 мільйоновъ и постановивъ конвертувати его на державну ренту. По сїй причинѣ виславъ папа окружникъ до всѣхъ нунціївъ, въ котрѣмъ каже, що буде протестувати противъ сего засуду, бо ініституція якъ congregatio de propaganda fide не есть лишь чисто церковна, але она змѣяється такожъ культурою и цивілізацією. Папа покликався на то, що вже Наполеонъ I, котрій не ви не дужь бути прихильный церкви, не посмѣвъ тикати сїи ініституції. Лондонскій анархисты удалися съ прошенiemъ до Чезара Орсініо, щобы бѣзъ дозволити привезти тѣло єго брата Фелікса до Італії. Анархисты задумали симъ очевидно викликати вспокой въ Романіи и поставити правительство въ прикре положеніе. Орсініо отказавъ, що хотія тлїнні останки єго брата ему дорого, то бѣзъ однакожъ не хоче викликувати непокой въ рїдномъ краю.

## НОВИНКИ.

Поминальне богослуженіе за бл. п. Володимира Барвѣнського згromадило въ суботу въ Успенській церкви цѣлый цвѣтъ рускої інтелигенціи лѣвобоки, а простора церкви, де мы витали такожъ отпоручниківъ Русиновъ зъ провинції, ледво могла помѣстити почитателївъ рано згасшого патріота. Службу отпрашивавъ въ сослуженію оо. Степановича и Гробельского крил. о. Павликова. До звеличенія сумного торжества причинився хоръ академиківъ. Но заупокойнїй службѣ вступивъ на проповѣдницю звѣстнї нашъ проповѣдникъ о. Данило Танячевичъ зъ Закомаря. Хорошо обдумане єго слово, въ котрѣмъ вказавъ бѣзъ па высоке пібліанництво цѣлої інтелигентнїи супільності рускої и на задачѣ єи супротивъ церкви и народу, зробило велике впечатлѣніе на слухації, а уступивъ бѣзѣдѣ, въ котрѣмъ завѣявавъ бѣзъ рускихъ женшинъ, щобы любовию, яку хоронять въ своїй груди до родини, обніли цѣлый свѣтъ забутый и цонеївріаній народъ, отпрашивавъ найкрасше позажнїхъ хвилъ сумного торжества. Поминальный обходъ закончился парастасомъ, до котрого станица кромѣ служивихъ службу бѣзъ колкохъ другихъ священиківъ, а сумно-позажнїй звукъ дзвоновъ роздавшися зъ вежи церкви, звѣщавъ "вѣчу память" одного зъ найлучшихъ синівъ нашої Руси.

Пригадуемо, що завтра днія 6 лютого отбудеся въ комнатахъ "Рускої Бесѣды" (ул. Скарбовска, ч. 3) загальний збѣръ товариства "Про-сповѣтъ". На порядку дневнѣомъ спроводзданія: вѣдѣла, касіера, економа и комісію контролльной; виборъ нового вѣдѣла; внесеніе вѣдѣла и членівъ; а паконецъ отгйтъ и сїйъ хоральний. — Початокъ о год. 3 по полудни.

— XXIII. роковини смерти Т. Шевченка и открытие "Рускої Бесѣды" въ Тернополі. Минувшого тиждня въ пятницю обходивъ Тернополь два величай торжества. О 2-ї годинѣ по полуночи отбулося насамперед торжество открытие "Рускої Бесѣды" въ домѣ п. Стажевича, кущи въ Тернополі. На открытие Бесѣды явилось досить значне число членовъ, и по вступнїй речи проф. Барвѣнського выбрали предсѣдателемъ дра Луциковскаго и приступлено по короткїй дебатѣ до вибору вѣдѣлу. По сконченїю виборѣ розбѣшився члены чимъ окорше, щобы приготовити до другого торжества, именно до вечеринки въ память Т. Шевченка стоячихъ въ певнїй звязи съ "Бесѣдою", бо маючи приспорити єї отпovѣднаго капиталу. Точно о 8-ї годинѣ вечоромъ мали розпочатися вечеринцѣ, однакожъ гостей явилось таке число, що передъ входомъ до салѣ театру тернопольскаго, де отбувалася вечеринка, наставъ такїй стискъ, така толочня, що трудно было добитися до салѣ. Що особливо такъ потягало гостей — то бувъ Денисовскій хоръ селянскій, котрый выступивъ на вечеринцѣ. На вишнѣ мусинъ однакожъ обмеживша лишь на сїй короткїй згадцѣ про Тернопольскій торжества; при найблизшѣй згадцѣ поговоримо о нихъ обширнѣше.

— Загальний збѣръ товариства педагогичнаго, котрый має бѣздвижній въ пятницю мін. тиждня, здѣстовъ на жаданнѣ учительствъ школъ народнїхъ отложеній на день 2 л. марта с. р.

— Речинецъ для рукополаганія укійченыхъ богословій лѣвобоковской архиепархії призначається об'єднаніемъ на вѣчнїй звонъ на 11 л. марта 1884.

— Конкурсъ на опорожненіе посаду професора пастырскаго богословія съ викладовимъ языкомъ рускимъ на университеѣ лѣвобоковской розписує перемиська консерваторія руска съ речинцемъ до послѣднаго лютого 1882 р.

— Въ селѣ Небыловѣ коло Перегинска — якъ намъ пишуть зъ бѣтамъ — вибухъ о 11-ї годинѣ въночи зъ 2-го на 3-го л. лютого пожаръ ізничивъ до тла 25 хатъ съ загородами. Въ пожарѣ згинула одна баба, котрая мешкала сама одна въ хатинѣ; тѣло єї спалилося на уголъ. Згорѣло такожъ колька штука худобы. Асекуровани були только три чи чотири хаты. Ратунокъ бувъ неможливий, бо всѣ дома, якъ звичайно на Підгірї, кладеній зъ смольного дерева. Вѣтеръ ввівъ только на одну частину села; коли бъ не тое, то цѣле село було бы пішло съ дымомъ. Для погорблївъ потребно було відшвидко и велико помочи.

— Почутые потребы самопомочи проявляються мѣжъ сельськимъ народомъ що разъ частійше.

Зъ Скалатскаго доносять намъ, що въ селахъ Орѣховиці и въ Чернеловцѣ заложили громадяне крамницѣ християнські. На заложеніе крамницѣ въ Орѣховицѣ зложились два господарі по 100 зр., а въ Чернеловцѣ чотири господарі по 50 зр. Обѣ крамницѣ мають виды на успішний розвой, бо християнє-громадяне держатся со-лідарно и попирають рускій крамницѣ.

— Читальня въ Старомѣщинѣ коло Підволочиськъ, розвивавша дуже хороши, — якъ оповѣдавъ намъ одинъ проїзжій, гостившій въ той читальнї. Читальня въ Старомѣщинѣ числить 47 членовъ.

— Въ память Ивана С. Тургенева отбудеся въ Вѣдѣніи заходомъ славянськихъ студентовъ торжество дня 27. рус. січня, при участі п-я Біянка, В. Степанови, Вѣнцковскога, п-я Брулика, К. Григоровича и славянського товариства співвактного. Початокъ торжества о 7½ годинѣ вечоромъ.

— Речинецъ въ загороднѣмъ спрѣвѣтію съ правителістvомъ о справедливості, поступавши дипломатъ, горячий прихильникъ и права руки Наполеона III родився 1814 р. въ Ріонѣ. Ріокъ 1848 заставъ Руера здѣсмъ въ справахъ карнівальнихъ адвокатомъ. Отъ того часу, здѣстовъ дипломатомъ, поступавши що-разъ вище по драбинѣ карїери, при помочи Наполеона. Ще передъ соїзомъ д'ет Людвіка Наполеона зъ 2 грудня бувъ министромъ справедливості; потімъ зновъ обнівлять току. Въ р. 1863 бувъ президентомъ министрствъ.

— По упадку Наполеона III Руеръ бувъ головою бонапартистовъ, що безъспішно пра-

вовали.

— Евгений Руеръ (Rouher), умеръ днія 3 л. лютого въ Парижі. Руеръ, звѣстный бонапартистичній дипломатъ, горячий прихильникъ и права руки Наполеона III родився 1814 р. въ Ріонѣ. Ріокъ 1848 заставъ Руера здѣсмъ въ справахъ карнівальнихъ адвокатомъ. Отъ того часу, здѣстовъ дипломатомъ, поступавши що-разъ вище по драбинѣ карїери, при помочи Наполеона. Щ

земль великорусской, компактуют велими розысками жицьского пытания на Украине. Надеялись трубы, что советники и докладчики статистики ясно выражают хибы правного устрою жицьского на Украине и что неизвестные цифры побояны от гробами приводят к разрушениям всплыть на користь для нашего народа землю того стану.

Статистика рода людского подъ взглядомъ вѣроповѣданія. Число всѣхъ потомъ рода людского, населяющихъ нашу планету, обчисляя статистика въ приближенію на 1.445 миллионовъ душъ, т. е. майже на повтора миллиарда. Эта та числа подъ взглядомъ вѣроповѣданія есть:

Будинотъ Конфюніоністъ (Хри-

чиковъ)	380 миллионовъ
Поганцовъ родныхъ религій	230 "
Католиковъ	212 "
Музулмановъ	200 "
Браминовъ	163 "
Протестантъ	124 "
Православныхъ	84 "
Будинотъ Святої	36 "
Будинотъ правовѣрныхъ	7 "
Жиць	7 "

— Борба съ вѣршками. Якъ собѣ мысѧть ради власти турецкой отъ опрѣшками въ Малой Азии, показуя фактъ, якій случився съ концемъ и. р. недалеко Смирны. Славного опрѣшка Юрукъ Османа и его быварішъ улакавили були власти подъ условиемъ, щобъ вступить до жандармеріи. Маючи выбѣръ межи стрычкомъ а мундиромъ въ службѣ сultana, не нагадували бандиты дово, понятаги мундиръ, и подъ его охороною дальше провадили свое давне ремесло и накладали гарач на спокойніхъ мешканцѣвъ. Але о тѣмъ довѣдався смиренець "вали" и назавъ Каймаканова, въ которога повѣтѣ дѣялися тѣ злоництва, щобъ Юрукъ ставися съ своимъ товаришами у самого валюта. Коли пришли, приїмивъ ихъ дуже ласково и гостинно и впровадивъ подъ позоромъ, що хоче ихъ почествути снѣданемъ, на подвѣрье палаты. Тутъ обскочила ихъ компанія войска въ силѣ 80 людей, а офицеръ вважавъ ихъ, щобъ піддалися. Теперъ зрозумѣвъ Юрукъ, що попався въ засѣдку, стрѣливъ зъ револьвера до офіцира, але хибивъ и зринивъ побѣдѣ стоячого жовнѣра, та небавкомъ поваливши самъ отъ кулѣ. Такоже смерте згинули такоже два его товаришъ, почмъ проѣч піддалися. Вали ввадивъ острый наказъ до всѣхъ своихъ Каймакановъ, щобъ розпочали съ розбішаками борбу за житіе и смерть и щобъ ихъ нишили всѣми способами. Тоє здивовало дуже мешканцѣвъ провинції, бо они навѣть не сподѣвались подобною energiей и мусоби звичайно оплачуватися опришкамъ и жандармамъ.

— Товариство съ цѣлью ратовання потопаючихъ въ Англії, котреносить імя "Товариство народовъ човнівъ ратунковихъ" удержує зъ складокъ и добровольніхъ жертвъ, т. е. зъ одинокого жерела своїхъ доходівъ, 274 судень ратунковихъ на найбезпечнішихъ точкахъ побережя Вел. Британії. Осада тихъ судень, зложена переважно зъ убогихъ рибаковъ, выратувала въ минувшому році 956 потопаючихъ людей. Отъ свого основання выратувало товариство якъ 29.628 людей. Красне число!

### Вѣсти спархіальни.

Зъ Епархії Львівської.

Декрети похвальні по поводу каноничного архієрейского осмотру получили оо. 1) Григорій Ганкевичъ, парохъ Синькова; 2) Іоанъ Лушпинський, парохъ Кривча; 3) Ісидор Ганкевичъ, парохъ Пановець; Платонъ Сечинський, парохъ Івана пустого.

Грамоту похвальну архієреську за ревностъ и отличність получивъ о. Теофиль Лисинецький, деканъ кудринецький.

Душпастирські посади получили оо. 1) Іоанъ Волянський получивъ завѣдательство Луки малої, дек. скалатського; 2) Іоанъ Кудрикевичъ получивъ сотрудництво въ Нирковѣ, дек. заліщицького; 3) Ємілій Глѣбовицький получивъ завѣдательство Нѣмшина, дек. галицького; 4) Ант. Ноуковський получивъ сотрудництво въ Горожанцѣ дек. підгаєцького; 5) Зенонъ Сѣменовичъ получивъ завѣдательство Болехова; 6) о. Калинець завѣдательство Мечищева.

Намѣстництво годится на каноничну інституцію о. Корнила Соловійского на парохію Переїмляни, дек. бобрецького.

Консисторія вставляється до намѣстництва, щобъ згодилось на о. Іоана Безъушки, запрезентованого на Рокитно.

До каноничної інституції на Сухорѣчевъ звѣзваний о. Атанасій Юркевичъ.

Настоятелемъ деканата бучацького поставленъ о. Николай Дрогомирецький.

Мътодеканомъ звараскимъ іменованій о. Григорій Чубатий, парохъ въ Ступкахъ.

Введеній въ душпастирські посади оо. 1) Альфредъ Сѣменовичъ въ сотрудництво въ Кудринцахъ; 2) Титъ Чубатий въ сотрудництво въ Россахъ.

Увѣльненій въ сотрудництво оо. 1) Павло Гарасимовичъ въ Конюхахъ и 2) Александръ Стодкій въ Яблоновѣ.

Каноничну інституцію на Ольховець получивъ о. Ємілій Кушникъ.

Зъ Епархії Перемиської.

До каноничної інституції на парохію Да-ківъ, дек. олешницького, звѣзваний о. Іосифъ Дуркотъ, парохъ въ Бахурѣ, дек. порохницького.

Выдавається въ редакторъ: Антонъ Горбачевский.

Душпастирство получили оо.: 1) Євгеній Горницікій, дотеперійшій сотрудникъ въ Брониці, дек. мокрянського, получивъ завѣдательство парохію Долгомостиска, дек. судово-вишнівського; 2) ново-поставленій пресвитеръ Николай Нічай получивъ завѣдательство парохію Черхава, дек. самборського; 3) Келестинъ Кульчицький получивъ самостійне сотрудництво въ Василку гор., дек. ялинського.

Деканъ ярославській о. Северинъ Максимовичъ, парохъ въ Кальниковѣ, подякувавъ задля підтримки здоров'я за службу деканську, а на єго ім'я іменований завѣдатель тогоже деканата о. Ант. Матюкъ, парохъ въ Ляшкахъ.

Въ пропозицію на парохію Чайковичъ,

дек. комарнійського приїхали: 1) Туринський Лука, капеланъ въ Чапляхъ, дек. старо-сольського,

2) Фідікъ Василій, парохъ Розлуча, дек. жуко-тильського, 3) Коростенський Ромуальдъ, парохъ Туринська, дек. ялинського; даліше: 4) Лазаревичъ Левъ, капеланъ въ Бенківії Вишні, дек. комарнійського, 5) Стецьвъ Мих., кап. Березки, дек. комарнійського, 6) Савула Теодоръ, кап. Шоломиничъ, дек. комарнійського, 7) Ільницький Генр., капеланъ въ Унітичахъ, дек. дрогобицького, 8) Венгриновичъ Ант. кап. Боринъ, дек. височанського, 9) Кокотайлло Василь, завѣдатель въ Чайковичахъ.

На памятникъ бл. пам. Володимира Барвінського зложили: Всч. о. Д. Третякъ въ Заболотяхъ 30 кр.; Всч. Іоанна Чубатова въ Скалѣ 1 зр.; Всч. п. Станиловъ де Пухъ Рогальський 2 зр. 50 кр. — Разомъ въ попередніми 1198 зр. 50 кр.

На фондъ стипендійний бл. п. Володимира Барвінського зложили: Зъ представлення театрального п. Катнера въ Кошичинахъ 8 зр.; Ви. п. Дыкаленко въ Армовиць 42 кр.; Всч. Братство церковне въ Хлоповцѣ 1 зр.; Всч. Д. Третякъ въ Заболотяхъ 50 кр.; Всч. о. І. Бобикевичъ въ Викторовѣ 2 зр.; Всч. панѣ Іоанна Чубатова въ Скалѣ 1 зр. Разомъ съ попередніми: 833 зр. 45 кр.

На Руску Бурсу въ Коломиї жертвували въ місяцяхъ груднію 1883 и січнію 1884 р.: 1) Ви. о. Мих. Попель, парохъ въ Чернеліцѣ 10 зр. 2) Ви. п. П. Горбачевскій въ Кудринець 40 кр.; 3) Достохв. Братство і сестриць церкви городенської зъ коляды 20 зр.; 4) Достохв. Братство церковне въ Черемхова 2 зр.; 5) Складка въ церквѣ св. Тройцѣ въ Снятинѣ 1-64 зр.; 6) Ви. п. Петро Корчинський, комісар острахи фінансової въ Бжозові 2 зр.; 7) Всч. о. М. Романовскій, прих. Живачева 4 зр.; 8) Всч. о. Дм. Вахнякъ, прих. Глинки 1 зр.; 9) Дост. Братство церковне въ Глинкахъ 1 зр. і сестриць церкви въ Глинкахъ 1 зр.; 10) Достохв. Інститутъ Ставропігійській отстоткъ отъ капіталу бл. п. Косяка 29-83 зр. За всѣ ті датки складає Зарядъ Ви. Добрдѣянь прилюдну податку.

### Переписка Редакції и Адміністрації.

Вп. I. Г. въ Будинкѣ. Вамъ висыпалося "Дѣло" правильно; рекламиованій числа вислано въ друге. — Вп. I. A. B. въ Дрогобичі. Вчера присланій 6 зр. записали мы за 1883 рокъ. Чи посылати дальше? — Пчт. Касино въ Зборовѣ, присланій 1 зр. записаний за сбечень. — Всч. M. B. въ Поточискахъ. Присланій 3 зр. вписано за 1883 рокъ. Висылаємо дальше. — Всч. F. C. въ Доброгостовѣ. До р. 1883 ще 1 зр.

### Подяка.

Дня 27 січня с. р. упокоївся нашъ отець Антоній Лотоцький по короткій а тяжкій болезні, проживши 65 лѣтъ а трудивши 40 лѣтъ въ душтаровництвѣ въ капелянії Тростянець. Тяжкимъ жалімъ тронутій дѣти дякують Всечестінімъ отцямъ: о. декану Стегкевичу въ Божиківі, о. Крайковському въ Литвинові за шире помінальне слово, о. Рыбаку въ Шумлянѣ, о. Винницькому въ Підгачець і о. Турулѣ въ Бережанії, що благоволили, не зважаючи на злу дорогу и інші перешкоди, прибути і отдати послѣдніу услугу, — щиримъ рукою словомъ "Спаси Божъ!" Тростянець дні 4 лютого 1884.

Володимиръ и Анастазій, сини, въ імені цѣлой родини.

### Желѣзничній поїзды.

Огъ 1 червня 1883 після годинника львівського.

### Отходять зд Львова.

ДО КРАКОВА: о год. 10 мин. 50 вечеромъ поїздъ поспішний, о год. 4 мін. 5 рано поїздъ особовий, о год. 5 мін. 9 по пол. поїздъ мѣшаний и о год. 6 мін. 35 рано поїздъ львівський.

ДО ЧЕРНОВЕЦЬ: о год. 6 мин. 30 рано поїздъ поспішний, о год. 12 мін. 15 по пол. и о год. 11 мін. 10 вночі поїздъ мѣшаний.

ДО ПІДВОЛОЧИСЬКІЙ: зъ головного двербрія о год. 6 рано поїздъ поспішний, о год. 12 мін. 38 по пол. и о год. 10 мін. 31 веч. поїздъ мѣшаний.

ДО СТАНІСЛАВОВА: на Стрыї, рано о год. 7 мін. 5 поїздъ мѣшаний; веч. о год. 7 мін. 10 поїздъ омінбусовий и о год. 11 мін. 20 перед пол. поїздъ львівський Львівъ-Ширець.

ДО ПІДВОЛОЧИСЬКІЙ: зъ двербрія Підзамче о год. 6 мін. 10 рано поїздъ поспішний, о год. 1 мін. 4 по пол. и о год. 11 веч. поїздъ мѣшаний.

### Приходять до Львова.

Зъ КРАКОВА: о год. 5 мін. 40 рано поїздъ поспішний; о год. 9 мін. 27 веч. поїздъ особовий; о год. 11

мін. 40 перед пол. поїздъ мѣшаний, о год. 7 мін. 54 веч. поїздъ львівський.

Зъ ЧЕРНОВЕЦЬ: о год. 10 веч. поїздъ поспішний; о год. 3 мін. 52 по пол. поїздъ мѣшаний.

Зъ ПІДВОЛОЧИСЬКІЙ: на дворець головний львівський, о год. 10 мін. 30 веч. поїздъ поспішний; о год. 3 мін. 5 рано по год. 4 мін. 16 по пол. поїздъ мѣшаний.

Зъ СТАНІСЛАВОВА: (на Стрыї), рано о год. 8 мін. 20 поїздъ омінбусовий; веч. о год. 8 мін. 32 поїздъ мѣшаний и о год. 1 мін. 53 по пол. поїздъ львівський Ширець-Лвівъ.

Зъ ПІДВОЛОЧИСЬКІЙ: на дворець Підзамче о год. 10 мін. 17 веч. поїздъ поспішний; о год. 2 мін. рано 31 по год. 3 мін. 48 по пол. поїздъ мѣшаний.

### (Надслане.)

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

поручас

препараты зъ гумы и виробы кавчуковій  
для потреби хирургичнихъ и іншихъ подобныхъ.

### ЛЪЧЕНЬЕ РАДИКАЛЬНЕ ХОРОБЪ нервовихъ и епилептичныхъ и ХОРОБЪ ТАЙНЫХЪ всяхъ

мюсю одинокою методою безъ ушкодженія  
здоров'я.

Гонорарь платиться ажъ по цѣлкови-  
тому въздоровленю.

Dr. Prof. A. MALASPINA  
членъ многихъ товариствъ науковихъ  
236, Rue de Bergy, à PARIS

Порозуміватися черезъ кореспонденцію.

Курсъ львівський зъ дні 1. л. лютого 1884.

платить жад